

Arrest

nr. 216 319 van 4 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 11 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 april 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 september 2017 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). De aanvraag wordt op 20 april 2018 door de gemachtigde van de staatssecretaris ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Tegen voormelde beslissing dient verzoekende partij een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 216 318 van 4 maart 2019 het beroep verwerpt.

Op 20 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 juni 2018. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer

Naam + voornaam: G. L., W. Z.

geboortedatum: (...)1962

geboorteplaats: Maghagha

nationaliteit: Egypte

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 14.12.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 26.01.2017. Betrokkene werd echter opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.”

2. Over de ontvankelijkheid

*De verwerende partij werpt de onontvankelijkheid op *ratione temporis*.*

“Overeenkomstig artikel 39/57, §1 van de vreemdelingenwet kan een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is.

In casu is het verzoekschrift tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van 20 april 2018 ter aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekende partij betekend op 8 juni 2018.

De laatste nuttige dag voor het indienen van het huidig verzoekschrift betrof derhalve 9 juli 2018.

Het beroep werd echter ingediend op 11 juli 2018.

Verzoekende partij roept overmacht in en verwijst naar omstandigheden waarbij de raadsman tijdelijk geen toegang had tot zijn computer en netwerk enerzijds en zijn printer anderzijds, met name respectievelijk van 7 tot 10 juli 2018 en 7 tot 11 juli 2018. Dit is geen afdoende verklaring voor de laattijdigheid van het verzoekschrift.”

In het arrest nr. 213 542 van 6 december 2018 worden de opgeworpen redenen van overmacht van de verzoekende partij aanvaard. Aldus dient de exceptie van onontvankelijkheid wegens laattijdigheid van het verzoekschrift te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, 1°, artikel 49, § 3, artikel 74/13, artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het hoorrecht, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstrueren van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel.

Artikel 7, eerste lid, 1° vreemdelingenwet bepaalt dat de minister een bevel geeft wanneer de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De beslissing stelt dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum.

Verzoeker stelt dat dit niet werd onderzocht. Het paspoort van verzoeker werd niet nagekeken.

Er werd geen controle verricht.

Tweede onderdeel.

1.

Dat zonder twijfel de bijlage 13 een beslissing tot verwijdering inhoudt gelet op art 1,6° van de Vreemdelingenwet.

Dat derhalve richtlijn 2008/115 van toepassing is.

Dat van zodra een Europese richtlijn van toepassing, gedaagde rekening dient te houden van de hogere normen van toepassing in gemeenschapsrecht.

Dat art. 41 van het Handvest van de Europese Unie (hierna: Handvest) als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

. de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat zonder twijfel het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest.

Dat dit hoorrecht in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht van zeer algemene aard is en de facto inhoudt dat wanneer een bestuur verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen hem de bestuurde moet horen.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar

Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RW dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen ". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist.

Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoeker nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/n, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu, verzoeker meent zich in deze situatie te bevinden: in casu is het bevel om het grondgebied te verlaten gebaseerd op het beweerd niet in bezit hebben van een geldig visum.

2.

Wanneer verzoeker gehoord was had hij dit kunnen weerleggen.

Indien verzoeker gehoord was geweest, had hij kunnen wijzen op zijn ernstige medische problemen.

De noodzaak om verzoeker te horen over zijn medische toestand is nog des te meer vereist daar de beslissing van 20.4.2018 over de aanvraag 9ter vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard.

Over de medische toestand van verzoeker is dus niet geoordeeld.

Een beoordeling over de aanvraag tot medische regularisatie zelf kan niet aanzien worden als een hoorrecht in het kader van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het hoorrecht impliceert niet enkel de toepassing van artikel 3 EVRM, maar ook de toepassing van artikel 8.2. EVRM. Dit artikel vereist dat een proportionaliteitsbeslissing wordt genomen die rekening houdt met het privéleven van verzoeker, en ondermeer zijn lang verblijf in België, zijn integratie en zijn contacten. Daar er geen hoorrecht werd uitgeoefend zijn deze aspecten niet onderzocht en werd er geen proportionaliteitsafweging verricht.

3.

Wanneer verzoeker was gehoord had hij kunnen wijzen op zijn ernstige medische problemen, zoals vermeld in het feitelijk gedeelte.

Hij had ook kunnen wijzen op zijn zeer lang verblijf sedert 1984 (ononderbroken sedert 2004) in België. Hij had kunnen wijzen op zijn goede kennis van het Nederlands en de vele contacten die hij heeft met vrienden en kennissen, ondermeer bij de organisaties Kamiano en Sant'Egidio te Antwerpen.

Hij had elementen kunnen aanbrengen met betrekking tot de proportionaliteitsafweging die in het kader van artikel 3 en 8 EVRM diende te geschieden, zoals de inbedding in de Belgische maatschappij.

Er is bijgevolg geen rekening gehouden met artikel 74/13 vreemdelingenwet, noch werd een proportionaliteitsafweging gemaakt conform artikel 8.2 EVRM, en evenmin werd het hoorrecht gerespecteerd.

Deze schendingen leiden ieder op zich tot vernietiging, minstens in hun samenhang.

4.

Verzoeker is van mening dat de beslissing van 20.4.2018 over de weigering van medische regularisatie dient vernietigd te worden.

In die zin volgt verzoeker de stelling in het arrest RvV nr. 200 028 van 21 februari 2018 waar de vernietiging van de beslissing over artikel 9ter vreemdelingenwet, ook moet leiden tot een vernietiging van het bevel, dat er wezenlijk mee verbonden is.

Derde onderdeel.

Er wordt een termijn van 0 dagen (onmiddellijk) gegeven bij toepassing van artikel 74/14 §3,4° vreemdelingenwet.

Dit artikel houdt geen verplichting in, maar een mogelijkheid ('kan').

Het gaat bijgevolg om een discretionaire bevoegdheid en geen automatisme.

Wanneer het artikel wordt toegepast dient dan ook specifiek gemotiveerd te worden, en de loutere verwijzing naar één oud bevel om het grondgebied te verlaten gedateerd op 14.12.2016 is niet afdoende als motief.

Dergelijk bevel is verder de facto verwerkt en kan geen basis vormen voor toepassing van de strenge bepaling om geen termijn toe te staan om het land te verlaten."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekende partij op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum. Tevens wordt gewezen op het feit dat verzoekende partij niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, met name een bevel van 14 december 2016, haar ter kennis gebracht op 26 januari 2017.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In een eerste onderdeel van het enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat niet werd onderzocht of verzoekende partij geen geldig visum heeft omdat haar paspoort niet werd nagekeken.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Artikel 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

In de bestreden beslissing wordt overwogen:

“Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. “

Verzoekende partij beweert dat haar paspoort niet werd nagekeken en dat dus niet werd onderzocht of zij in het bezit is van een visum. Verzoekende partij staft deze loutere bewering echter op geen enkele wijze. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partij in het bezit was van

een geldig visum op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij legt ook nu geen kopie voor van haar paspoort waaruit een geldig visum zou blijken.

Verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat dit motief steunt op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

De verzoekende partij betoogt dat haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op datum van de *in casu* bestreden beslissing ongegrond werd verklaard, dat de ongegrondheidsbeslissing voorheen inhoudt dat zij recht had op een tijdelijke verblijfstitel (attest van immatriculatie) zodat moet worden aanvaard dat zij op deze datum niet als illegaal verblijvend kon worden beschouwd.

Met haar betoog gaat de verzoekende partij er volledig aan voorbij dat haar medische aanvraag van 18 september 2017 op 20 april 2018, de dag van het nemen van de bestreden beslissing, ongegrond werd verklaard.

De Raad stelt dan ook vast dat zij op het ogenblik van het nemen van het bestreden bevel geenszins nog langer recht had, op grond van een ontvankelijke aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op een attest van immatriculatie. De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 20 april 2018 legaal in het Rijk verbleef en dat zij wel beschikte over de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Zij toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen voor de beslissing waarbij haar aanvraag om medische regularisatie ongegrond werd verklaard en ten gevolge waarvan zij niet langer beschikte over een attest van immatriculatie op grond van een ontvankelijk verklaarde aanvraag. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij onterecht heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet beschikte over de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, namelijk een geldig visum, zodat zij zich, met haar betoog dat haar paspoort niet werd nagekeken en er geen controle werd verricht, beperkt tot een louter theoretische discussie, die de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantast. Zij toont niet aan dat, indien een controle werd verricht, zij een geldig paspoort met visum had kunnen voorleggen, zodat zij niet aantoonde welk belang zij heeft bij haar betoog.

De verzoekende partij maakt een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van deze bepaling volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Er wordt op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoekende partij werpt op dat mocht zij gehoord zijn geweest zij had kunnen wijzen op haar ernstige medische problemen, die aanleiding hebben gegeven tot het ontvankelijk verklaren van haar aanvraag van 18 september 2017 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er werd niet geoordeeld over haar medische toestand, verzoekende partij wijst erop dat een beoordeling over een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet kan worden beschouwd als een hoorrecht in het kader van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het hoorrecht brengt de toepassing mee van artikel 3 van het EVRM en van artikel 8, tweede lid van het EVRM en de daarin vervatte proportionaliteitsafweging met haar privéleven, haar lang verblijf in België, haar integratie en haar contacten.

Verzoekende partij wijst er in dit verband ook op dat er een schending is van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

In essentie brengt verzoekende partij geen gegevens bij die de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog niet gekend waren.

Verzoekende partij wijst op haar gezondheidstoestand, maar deze was gekend door de verwerende partij. Huidig bevel werd pas genomen ten opzichte van verzoekende partij nadat een beslissing werd genomen over haar aanvraag van 18 september 2017 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Daarin werd haar gezondheidstoestand onderzocht en bij haar aanvraag heeft verzoekende partij alle stukken kunnen meedelen die zij nuttig achtte. De omstandigheid dat haar aanvraag ongegrond werd verklaard, doet hieraan geen afbreuk. Er werd onderzocht of de nodige zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn voor verzoekende partij in Egypte. Er werd geconcludeerd dat dit het geval is. Het annulatieberoep tegen de beslissing werd verworpen bij arrest nr. 316 318 van 4 maart 2019. Deze beslissing is aldus definitief.

Verzoekende partij toont niet aan dat er specifieke omstandigheden zijn die zij had kunnen aanvoeren en die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. Verzoekende partij verduidelijkt niet in welk opzicht haar beweerde integratie, waaronder haar kennis van het Nederlands en het hebben van vrienden en kennissen, het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten had kunnen beïnvloeden. Verzoekende partij brengt voor het overige geen elementen bij die de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog niet gekend waren.

Verzoekende partij toont niet aan dat er specifieke omstandigheden zijn die zij had kunnen aanvoeren en die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden.

Een schending van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De redenering van verzoekende partij dat huidig bevel moet vernietigd worden indien ook de beslissing inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd vernietigd, kan *in casu* niet gevolgd worden omdat de beslissing inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet wordt vernietigd.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

In zoverre de verzoekende partij in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM zou wijzen op het bestaan van een privéleven wegens haar lang verblijf in België, haar goede kennis van het Nederlands, de vele contacten met vrienden en kennissen en organisaties te Antwerpen, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij het bestaan van dit privéleven in België met geen enkel bewijskrachtig element hard maakt.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties tijdens haar verblijf in België van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven. Zij beperkt zich immers tot de loutere bewering dat zij een privéleven heeft in België met vrienden en kennissen en bepaalde organisaties in Antwerpen en tot het wijzen op haar goede kennis van het Nederlands en lang verblijf in België om haar integratie te staven. Met de loutere bewering dat zij een privéleven heeft in België, toont de verzoekende partij geenszins een beschermingswaardig privéleven aan. De contacten en kennis van het Nederlands kunnen bezwaarlijk beschouwd worden als sociale relaties of een integratie van een dusdanige intensiteit dat ze een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormen. Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig gezins- en/of privéleven, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, diende de verwerende partij niet over te gaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er ten overvloede op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke

omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij toont met het enkel verwijzen naar de contacten en kennis van het Nederlands geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Bovendien kan er nog op worden gewezen dat de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost.

Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard. Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*, waarin een overlijden imminent is, er ook nog “*andere uitzonderlijke gevallen*” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*).

Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verijnd dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland.

Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake *Paposhvili tegen België*).

Er wordt opgemerkt dat verzoekende partij *in casu* niet aannemelijk maakt dat deze zaak onder “*andere zeer uitzonderlijke gevallen*” valt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

In een derde onderdeel van het enig middel voert verzoekende partij aan dat de bepalingen van artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet geen verplichting inhouden maar een mogelijkheid en dat moet worden gemotiveerd waarom deze mogelijkheid wordt toegepast.

In dit verband wordt opgemerkt dat verzoekende partij geen belang meer heeft bij dit middelonderdeel, gezien de termijn om het grondgebied te verlaten inmiddels reeds verstreken is en verzoekende partij het grondgebied niet heeft verlaten. Een eventuele vernietiging van de termijn die hem toegekend werd, zou aan verzoekende partij geen voordeel opleveren.

Het derde onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN